

det er ikke mindre klart, at det i det Punkt, hvor der er Spørgsmaal om Vedkommendes Lønning, hvad der tilkommer ham i Penge, i Mit og Dit, har en Side, der frembyder den meest afgjørende Analogi med det almindelige privatretlige Forhold, en saa afgjørende Analogi, at man aldrig har betænkt sig paa, at disse Forhold efter vor nuværende Retstilstand maatte høre under Domstolene. Dette maa jeg navnlig stærkt henlede Opmærksomheden paa, at der aldrig nogensinde, hverken fra Regjeringens eller Domstolenes egen Side, er reist Spørgsmaal om, at Tvistemaal angaaende Embedsmænds Lønning henhørte under Domstolene, og hvorfor? Var det, fordi det stod udtrykkelig i nogen Lov, at de henhørte under Domstolene? Nei, det staaer ikke i nogen Lov, men fordi det i den Grad laa i Forholdets egen Natur, at man har betragtet det som en ligefrem Consequent af den almindelige Retstilstand. Men naar det nu forholder sig saaledes, saa er det aabenbart ikke retfærdigt at affære Vedkommende fra at faae Afgjørelsen der, hvor de faae den upartisk og med den Kyndighed, som Banen til at fortolke Love giver. Og det maa fastholdes, at ved den Afgjørelse, som her foreslaaes, faae de Vedkommende ikke en upartisk Afgjørelse, de faae en Afgjørelse af En, der netop kan siges i Forholdet at være deres Modpart, hvis Opgave det fortrinnsvis er at vaage over, at Statskassen lider saa liden Afgang som muligt. Det er ikke engang den vedkommende Minister, Chefen for det paagældende Ministerium, under hvilket Vedkommende sorterer, hvem Afgjørelsen tilfalder, men det er Finansministeren; der er vel en uklar Tilføining om, at det skal være: „i fornødent Fald i Forbindelse med den Minister, under hvem vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand henhører.“ Jeg har allerede ifjor gjort opmærksom paa, at det ikke er klart, hvorledes man skal forstaae disse Ord, hvorledes de hyppige og sandsynlige Tilfælde, at Controverser opstaae mellem Finansministeren og vedkommende Minister, afgjøres; men i hvert Fald er det i det Væsentlige Finansministeren, der afgjør, og dette er ikke retfærdigt.

Man har nu vel sagt, og det blev navnlig ifjor sagt af den daværende Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger), at Lønningslovene vare ikke Love for Embedsmændene, for Underaatterne, det var alene Love for Regjeringen, for Ministrene, det var Bestemmelser, som fastsatte de Maxima, udover hvilke Ministrene ikke maatte gaae med Hensyn til de Lønninger, de udbetalte til Embedsmændene. Jeg skal ikke indlade mig paa, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke, men ganske klart er det, at i det Dieblis Ministeren ansætter en Embedsmand med, som det i Reglen hedder, den for dette Embede bestemte Gage, og naar det er givet, at der ved disse Ord: „med den for dette Embede bestemte Gage“ menes med den i Lønningsloven for dette Embede bestemte Gage, saa har man eo ipso indført Lønningsloven som et ogsaa i Forholdet mellem Regjeringen og Embedsmanden bindende Moment. Jeg siger altsaa, jeg kan ikke finde Bestemmelsen retfærdig. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds sagde, at man ikke paa nogen Maade kunde paastaae, at Bestemmelsen, saaledes som den nu er affattet, krænkede Nogens Ret, da den jo ikke havde Hensyn til de allerede nu ansatte Embedsmænd. Det er rigtigt; ganske formelt kan man ikke sige, at den krænker Nogens Ret, men ikke desto mindre er det aabenbart, at de Embedsmænd, der i Fremtiden komme, ville blive nødt til at underkaste sig den, og den Anvitsning, det ærede Medlem gav dem paa at lade være at søge Embeder, er meget uheldig. Mange af dem ere ikke istand til at følge den; thi Forholdene ere jo saaledes, at de ikke kunne lade være at søge Embeder af Hensyn til; at der mulig kan blive reist en Tvist med Ministeren, som de ikke kunne faae afgjort paa den naturlige Maade. Jeg stemmer altsaa imod Bestemmelsen, for det Første fordi den ikke er retfærdig, men dernæst fordi jeg, ligesom den høitærede Finansminister, finder den overflødig og unødvendig. Erfaringen har jo godtgjort, at de Tilfælde, der her handles om, ere saa særdeles faa. Det er jo Noget, som det ærede Medlem selv indrømmede; disse Til-